

Kiss Me at Christmas

Valerie Bowman

Copyright © 2018 June Third Enterprises, LLC.

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.

Toate drepturile rezervate



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O pasiune de-o noapte

Valerie Bowman

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

O pasiune de-o noapte / Valerie Bowman

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4594-4

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

O pasiune de-o noapte

Traducere din limba engleză

Mădălina Moțatu

Capitolul 1



Londra, decembrie 1818

Aniversarea de 30 de ani a lui Lady Regina Haversham avea să fie exact peste o lună, ceea ce nu îi dădea prea mult timp pentru a-și pierde virginitatea. Nu că dorea să o piardă. Dorea să știe unde se ducea și să aleagă cui să dea lucrul acela afurisit.

Caleașca ei se opri în fața sediului Agenților de pe Bow Street din centrul Londrei, iar ea trase adânc aer în piept, tremurând. Își înfundă mai adânc mâinile în manșonul alb de lână din poală și își dori ca inima ei care bubuia să își încetinească bătăile neliniștite. Sărbătoarea Crăciunului era perioada ei preferată din an. Era într-o dispoziție foarte bună, dar, în același timp, era la fel de emoționată ca o tânără care își face debutul și este pe cale să o vadă pe regină. Ieșirea aceasta anume avea toate șansele să se încheie cu un dezastru.

Aruncă o privire pe fereastră. Probabil că ar fi trebuit să fi închiriat o birjă. Ar fi fost mai puțin bătătoare la ochi decât trăsura splendidă a unchiului ei. Se adunaseră deja câțiva privitori care căscau gura la vehiculul negru lăcuit, cu blazonul ducelui de Colchester pe partea laterală. Își coborî privirea asupra hainelor ei. Fără îndoială, costumul era prea elegant pentru a mărșălui în birourile celei mai bune echipe de investigații din Londra, dar nu avea alte haine pe care să le poarte, iar acest mesaj era cel mai bine să fie livrat personal. Nu cunoștea adresa de acasă a lui Daffin Oakleaf și nu credea că un bilet în care să îi spună ce avea de gând ar fi fost potrivit. Nu. Indiferent de privirile holbate, trebuia să îl vadă în carne și oase.

Regina se hotărâse asupra cadoului perfect de ziua ei de naștere, pe care să și-l ofere chiar ea. Avea să petreacă noaptea cu un bărbat. Nu cu orice bărbat. Ci cu cel mai bun candidat. Unul care avea chipul și trupul unui zeu grec. În vârstă de 30 de ani. Înalt, bine făcut și chipeș. Cu păr blond și ochi verzi cu o sclipire jucăușă pe care ea o găsea irezistibilă. Îl întâlnise vara trecută la moșia unchiului ei. Familia

ei se adunase acolo cu ocazia nefericită a funeraliilor vărului ei, mar-chizul. John fusese ucis și, nepotrivit sau nu, bărbatul pe care Regina ajunsese să-l răvnească era agentul de pe Bow Street care ajutase la investigarea morții acestuia.

Nu îl mai văzuse pe Daffin de când acesta părăsise moșia în acea zi fierbinte de iulie, luând cu el doi ucigași în cătușe. De atunci, ara-reori trecea o zi în care Regina să nu se fi gândit la el. Citise despre el și în ziare. În ultima vreme, în *Times* apăruse o serie de articole care se concentraseră pe isprăvile lui. Prinsese criminal după criminal și, după spusele verișoarei ei Nicole, primise recompense substanțiale făcând asta. Acum, când perioada de doliu luase sfârșit, iar unchiul ei o obliga să se căsătorească, Regina se afla aici ca să îi ceară lui Daffin Oakleaf, legendarul investigator, să facă cu ea dragoste nebună, pasională.

Stomacul i se zvârcoli. Oare emoțiile puteau face pe cineva să se îmbolnăvească fizic? Bănuie că da. Bănuie că în cazul ei, da. Tresări. Nu se făcea să verse în fața omului. *Asta*, cu siguranță, nu l-ar fi atras.

Aruncă o privire către camerista ei, care ședea pe locul din față, și spinarea dreaptă ca o prăjină. Dacă tânăra bine-crescută ar fi știut la ce se gândea Regina, fără îndoială că ar fi fost scandalizată. Exact din acest motiv, Regina spusese cât putuse de puține despre ieșirea lor de astăzi. Genevieve nu pusese multe întrebări. Slavă Cerului!

Vizitiul deschise ușa, și Regina trase din nou adânc aer în piept.

– Așteaptă aici, îi spuse lui Genevieve. Nu o să stau mult.

La urma urmelor, cât putea să dureze să faci o propunere indecentă?

Capitolul 2



Daffin Oakleaf se îndepărtă de biroul său și își frecă fața cu ambele mâini. Era obosit. Frânt. Ura sărbătoarea Crăciunului. În ultimele două săptămâni alergase întruna prin toată Londra după un hoț afurisit. Aproape că îl prinsese, sau cel puțin așa crezuse, când dintr-un indiciu pe care îl urmărise se alesese praful. Se afla din nou la începutul investigației și era extrem de prost dispus.

Daffin își iubea munca. Era perfectă pentru el și îl făcuse un om bogat, dar astfel de zile erau al naibii de frustrante. Îi plăcea mult mai mult să prindă infractori și să îi arunce în temniță decât să se plimbe de colo-acolo în biroul său, fără nimic de făcut, în timp ce aceștia hoinăreau liberi.

Era obsedat de fiecare dintre cazurile lui, dar acesta îl ținuse treaz noaptea. Îi făcea sângele să dlocotească. Un copil fusese rănit de afurisitul acela de hoț și, dacă era un lucru pe care Daffin nu îl putea tolera, acela era ca un bărbat în toată firea să fie violent cu un copil. Avea să dea de urma acestui monstru chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă.

Cele mai multe dintre investigațiile lui Daffin erau făcute cu promisiunea unei pungi substanțiale la sfârșit, dar pe aceasta o făcea gratuit. Întotdeauna lua un caz sau două pentru caritate în perioada Crăciunului. Măcar atât putea face. Unde mai pui că îl făcea să uite de sezonul acesta afurisit. Dacă se concentra asupra cazurilor sale, era mai ușor să ignore sărbătoarea. Mai ușor să uite.

Scoase un carnet din buzunarul interior al hainei și trecu în revistă cuvintele pe care le scrisese până acum despre caz. Poate că ratase ceva, vreun detaliu care l-ar fi dus în cele din urmă pe calea cea bună către Henry Vickery.

– Oakleaf! se auzi vocea lui Paul, secretarul, care stătea afară, în încăperea principală a biroului și primea întrebările din partea oamenilor care intrau din stradă.

– Sunt ocupat, strigă Daffin, neavând chef să fie întrerupt.

Probabil că era cineva care citise despre el în ziar și dorea să îl cunoască. În ultima vreme ziarele îl vânau. Mai ales unul dintre reporteri. Domnul H.J. Hancock.

Bărbatul părea obsedat de urmărirea cazurilor lui Daffin. Săptămână după săptămână, de luni bune acum, Daffin fusese menționat în articolele lui. Povestirile îl făceau să pară un afurisit de erou. Descriau felul în care el urmărise răufăcători în întunericul nopții, sărind peste ziduri, cățărându-se pe acoperișuri și încasând mai multe gloanțe. Nu ar fi răspuns niciodată întrebărilor afurisite ale reporterului dacă ar fi știut că acesta avea să scrie *astfel* de lucruri. Nu era scopul lui Daffin să fie erou. Nu fusese niciodată. Își făcea datoria de a băga după gratii scursurile societății. De a lua oamenii răi de pe străzi. De a le salva pe viitoarele lor victime.

Daffin acceptase întrebările lui Hancock crezând că lucrul acesta ar putea să îl ajute să obțină ponturi dacă publicul citea despre munca lui. În schimb, articolele îl făcuseră să pară ca un blestemat de cavaler în armură strălucitoare. Îl făcuseră să se simtă al dracului de stânjenit. Doamnele veniseră la sediu în încercarea de a-l zări; bărbații îi căutaseră compania ca să îi adreseze întrebări idioate. Daffin ajunsese iute la capătul răbdării în ceea ce privește astfel de lucruri. Munca lui de o viață nu era o ciudățenie, iar el nu era un animal într-o grădină zoologică.

– Cred că vei dori să te ocupi de *asta*, Oakleaf, veni răspunsul vesel al lui Paul din încăperea principală.

– Fir-ar să fie, mormăi Daffin printre dinți, închizând carnetul și vârându-l înapoi în buzunar.

Paul găsea mulțimea de doamne care venea să se gudure pe lângă Daffin nesfârșit de amuzantă. Fără îndoială că tânărul nu făcea decât să îl șicaneze din nou.

Daffin se ridică, își trecu mâna peste vesta roșie ca să o îndrepte și ieși cu pași mari pe ușa biroului său, pe coridorul scurt care dădea în încăperea principală. Avea să concedieze scurt și ferm pe oricine ar fi fost și să revină la notițele sale.

Păși în camera principală, o zonă cavernoasă care mirosea a un amestec de soluție de lustruit cu aromă de lămâie și ziare vechi, cu tavane înalte și bărne de lemn. Cercetă spațiul. Gol.

– Nu sunt amuzat, îi spuse el secretarului. Întrerupe-mă încă o dată și-o să-ți vin eu de hac.

Se răsuci pe călcâie ca să se întoarcă în biroului lui când o voce blândă de femeie îi atrase atenția.

– Daffin.

Înghetă.

Recunosc vocea aceea.

Încet, se întoarse, cu inima bubuindu-i sub vestă.

Ea ieși din spatele unuia dintre stâlpii de lemn de lângă biroul lui Paul. Purta o pelerină îmblănită de catifea verde smarald cu blană albă la guler și la manșete, iar mâinile îi erau vârâte într-un manșon de blană albă. Părul îi era ascuns sub o pălărie de catifea verde care avea și ea marginea din blană albă, dar el știa că părul ei era strălucitor și avea culoarea cernelii negre. Ochii ei, care clipeau la el de sub marginea pălăriei scumpe, erau azurii. Un zâmbet care îi bănuise visele multe nopți se odihnea pe buzele ei rubinii.

Lady Regina Haversham. Nepoata puternicului duce de Colchester și verișoara bunului său prieten, Mark Grimaldi. O doamnă superbă și bogată din înalta societate. Una cu care flirtase scandalos când o întâlnise vara trecută în Surrey. Se simțiseră atrași unul față de celălalt și abia își putuseră lua ochii unul de la altul când împărțiseră același spațiu, lucru într-un totu deplasat pentru că, la vremea respectivă, femeia își jelea vărul.

Lady Regina lucrase cu Daffin și Grimaldi, alături de soția lui Grimaldi, Nicole, pentru a-i descoperi pe criminali și a-i aduce în fața justiției. Apoi Daffin plecase. Plătit frumos de către duce pentru rezolvarea crimei unicului său fiu, Daffin se întorsese la viața lui din Londra, urmărind infractori, și o lăsase pe Lady Regina Haversham să sălășluiască în conacul ei de la țară, cu familia ei fericită și iubitoare, cu servitorii spilcuiți și grămezile de bani.

Poate că existase o conexiune imediată între ei, dar Lady Regina era strict interzisă. Nu numai că era mult deasupra lui în ceea ce privea statutul și educația, dar era și verișoara bunului său prieten. Daffin se îndoia foarte tare că Mark Grimaldi, noul marchiz de Coleford și ministru de interne, ar fi privit cu ochi buni curțarea verișoarei sale cu sânge albastru de către un agent de pe Bow Street. Poate că erau prieteni, dar prietenia lor nu compensa prăpastia insurmontabilă dintre rangurile lor sociale. Niciodată nu avea să se întâmple una ca asta.

Flirtul lui Daffin cu Lady Regina fusese nevinovat, oricum, și luase iute sfârșit. În lunile care trecuseră de atunci, încercase să nu se gândească la ea, chiar dacă fără succes. Acum iat-o, stând în birourile lui din Bow Street, ca și cum ar fi invocat-o din imaginația lui. Mirosea a mere. Nu avea să uite niciodată parfumul ei. Acesta pluti prin spațiu până la el, iar el își închise pentru o clipă ochii ca să-l inspire.

Lady Regina își drese glasul și aruncă jenată o privire spre Paul.

– Păi... domnule Oakleaf.

Paul se întoarse către Daffin cu sprâncenele ridicate.

Daffin aruncă o privire încruntată către băiat înainte de a-și întoarce atenția spre doamnă. Îi oferi o plecăciune protocolară.

– Cărui fapt datorez plăcerea aceasta, milady?

Regina privi repede de jur împrejurul încăperii. Își mușcă buza.

– Trebuie să... eu... am o propunere pentru dumneata.

Era imaginația lui sau vocea ei tremura?

Daffin se scârpină la ceafă. Avea o idee despre care ar fi fost „propunerea” ei. Ca și verișoara ei, Nicole, care lucrase cu el cu ani în urmă, poate că doamna își pusese în cap să devină următoarea femeie agent de pe Bow Street, chiar și neoficial. Nicole îi menționase o dată sau de două ori că Lady Regina își exprimase interesul față de munca aceasta.

Clătină din cap.

– Scuzele mele, milady, dar pentru moment nu angajăm.

Lady Regina își lăsă capul într-o parte. Strânse din buze.

– Îmi pare rău să aud asta, domnule Oakleaf, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

El se încruntă.

– Nu?

– Nu.

Ea clătină din nou din cap, iar el fu captivat de sclipirea albastră din ochii ei. Ceva din felul în care ea îl privi îl făcu să se simtă... dorit... admirat. Își aminti de sentimentul acela de la Surrey, de parcă erau amândoi părtași la aceeași glumă.

– Atunci... de ce te afli aici? întrebă.

Îl surprinsese. Glasul îi sună mai tăios decât dorise.

– După cum am spus, am o propunere pentru dumneata, dar aș prefera să îți împărtășesc detaliile... în particular.

– În particular? repetă Daffin, scârpinându-și din nou ceafa.

Îl mânca pielea de ceva asemănător suspiciunii. Ceva legat de felul cum vorbea ea și de felul cum îl privea îi spunea că trebuia să se pună în gardă. Anii în care avusese de-a face cu criminali și mincinoși îl învățaseră să citească cu acuratețe mișcările și gesturile unei persoane, iar cele ale lui Lady Regina îi spuneau răspicat că trebuia să fie pregătit pentru belele. *Ce fel* de belele mai exact, rămânea de văzut.

Trase adânc aer în piept și hotărî să invite beleaua în biroul lui.

Capitolul 3



Regina privi expresia de pe chipul lui Daffin trecând de la o ușoară iritare la confuzie, apoi la suspiciune. Bărbatul nu avea absolut nici o idee despre ce avea ea de gând să spună. Bun. Exact așa cum își dori-se. Cu cât știa mai puține, cu atât mai sinceră avea să fie reacția lui.

Arăta la fel de decadent de chipeș ca ultima oară când se întâlniseră. Umerii lui lați erau captivi într-o cămașă albă apreată sub vesta de un roșu-închis, părul blond îi era dat pe spate, ochii verzi îi scăpărau de inteligență. Exista întotdeauna un zâmbet ascuns pe buzele lui, dar impresia ei fusese că acel zâmbet omniprezent era o fațadă. Atitudinea lui nepăsătoare ascundea ceva întunecat. Un lucru pe care ea dorea să îl descopere.

– Da... în particular.

Aruncă o privire către tânărul din spatele biroului, care părea fascinat de discuția ei cu Daffin.

Ochii negri ai recepționarului se uitau cu rezeziune de la unul la altul, în timp ce urmărea fiecare vorbă. Un motiv în plus pentru care să discute singură cu Daffin.

– Sigur că da.

Daffin flutură mâna în direcția din care venise. Excelent! O invita în biroul lui. Spera că acesta avea o ușă. Una bună, mare și groasă.

Îl urmă de-a lungul unui coridor scurt înainte ca el să o conducă într-o încăpere care, într-adevăr, avea ușă. Intră și așteptă ca Daffin să intre și el, înainte de a închide ușa după ei. Aruncă o privire în jur. Biroul adăpostea un pupitru mare care ocupa mijlocul spațiului cu un fotoliu de piele neagră în față. Mirosea a el aici. Un amestec de săpun și de arome care o făcea să își dorească să își îngroape nasul în eșarfa de la gâtul lui. Pe peretele din spatele pupitrului se afla o hartă a Londrei și pe pupitru o cană plină cu ceea ce părea a fi cafea neagră, alături de un teanc ordonat de hârtii, o lupă și un... Sfinte Dumnezeule, acela era un pistol?

– Pot să îți iau haina? se oferi Daffin.

– Nu, nu stau mult. Regina aruncă o privire către ușă. Camerista mă așteaptă în trăsură.

– Ah, desigur. Ia loc, te rog. Așteptă ca ea să se așeze pe fotoliu înainte ca el să ocolească pupitrul cel mare și să își ocupe propriul fotoliu. Strecură pistolul de pe pupitru într-un sertar. Riscurile meseriei.

– Înțeleg, răspunse ea, încuviințând din cap.

Daffin îi scrută chipul.

– Ți-aș oferi ceva de băut, dar mă tem că nu am ceai.

– Dar coniac? răspunse ea, iar glasul îi tremură ușor din nou.

Ochii lui se lărgiră, ceea ce o făcu să zâmbească.

– Dumneata ai dori un coniac?

Ea își îndreptă spinarea și își dresе glasul:

– Da, te rog.

Regina nu știa dacă îi plăcea coniacul, însă Nicole bea din când în când, iar Regina se hotărâse ca astăzi să fie îndrăzneață. Putea să fie îndrăzneața din toate punctele de vedere.

Daffin se ridică din nou și merse la dulapul din colț, unde turnă coniac în două pahare.

– Am sentimentul că s-ar putea să am și eu nevoie de unul, zise în timp ce se întoarse și îi înmână unul dintre pahare.

Ea își scoase una din mâinile înmănușate din manșonul de blană și luă paharul, cercetându-l cu luare-aminte.

El se duse să se așeze din nou în spatele pupitrului și bău o gură zdravănă din propriul pahar. Chipul lui ușor sever nu trăda nimic.

– Mă bucur să te văd, milady.

Ah, banalități. Lucru la care ea excela.

– Da, au trecut câteva luni. Și eu mă bucur să te văd. Și apoi: Te rog să îmi spui Regina, așa cum făceai în Surrey.

El rânji larg și încuviință din cap.

– Am auzit că sănătatea unchiului tău s-a îmbunătățit.

– Un pic, da. Suntem recunoscători pentru fiecare zi alături de el.

Unchiul Edward suferea de mulți ani de o boală de plămâni. Faptul că încă trăia era pur și simplu un miracol. Unul pentru care era foarte recunoscătoare, chiar dacă în momentul de față bătrânul îi făcea zilele negre. Ultimatumul ducelui fusese parte din motivul pentru care ea se afla astăzi aici.

– Ce mai face bunica ta? întrebă apoi Daffin.

Bunica Reginei, Lady Harriet, era o bătrână arțăgoasă, care spunea și făcea lucruri scandaloase, de obicei în timp ce își flutura în aer batista nelipsită. Aceasta știa că Reginei i se aprinseseră călcăiele după Daffin. Însă nu avea nici cea mai vagă idee până unde era dispusă să meargă nepoata ei ca să pună mâna pe el.

– Este foarte bine, mulțumesc.

De data asta, Regina își dresе glasul:

– Am citit despre tine în ziar.

O expresie iritată trecu pe chipul lui Daffin. Mai luă o gură din băutura. Aparent, publicitatea nu îi făcea plăcere. Lucru interesant, dar nu surprinzător. Fără îndoială că oamenilor cu secrete le displăceau reporterii care își băgau nasul în treburile lor, iar Regina bănuia că Daffin avea o mulțime de secrete. De aceea o fascina atât de mult. Nici faptul că arăta ridicol de bine nu strica.

– Spuneai că ai o propunere pentru mine, zise el în cele din urmă, aruncându-i o privire care dădea de înțeles că terminase cu conversația de complezență.

Hm. Astăzi nu părea să aibă chef de flirt. Nu era un semn bun pentru a-l face să accepte să se culce cu ea. Dar ea ajunsese până aici. Putea la fel de bine să îi dea înainte. Ca să prindă puteri, gustă din coniac, care îi arse gâtjeul și îi făcu ochii să se umezească. La dracu'! Ar fi trebuit să exerseze băutul de coniac mai înainte. Nicole făcea să pară simplu. Adevărul era că avea gust de otrăvă. Regina prefera mai degrabă vinul.

– Da, reuși să rostească, încându-se.

– Și acea propunere este?

Daffin bătu darabana cu degetele pe suprafața pupitrului de lemn. Făcea tot posibilul să pară nepăsător, dar era curios. Ea își dădea seama. Excelent!

– Ziua mea de naștere este pe 13 ianuarie, anunță ea, cu stomacul zvârcolindu-i-se și cu paharul tremurându-i în mână.

Îl așeză pe pupitru ca să nu și-l verse în poală. Nu ar fi putut nici odată să îi explice lui Genevieve de ce pelerină îi mirosea de parcă ar fi făcut o baie în alcool.

– Astăzi este 13 decembrie.

– La mulți ani? se hazardă el, ridicând din sprâncene.

Regina închise imediat gura. Dumnezeule, se descurca foarte prost când trebuia să vorbească în prezența lui. Repetase scena